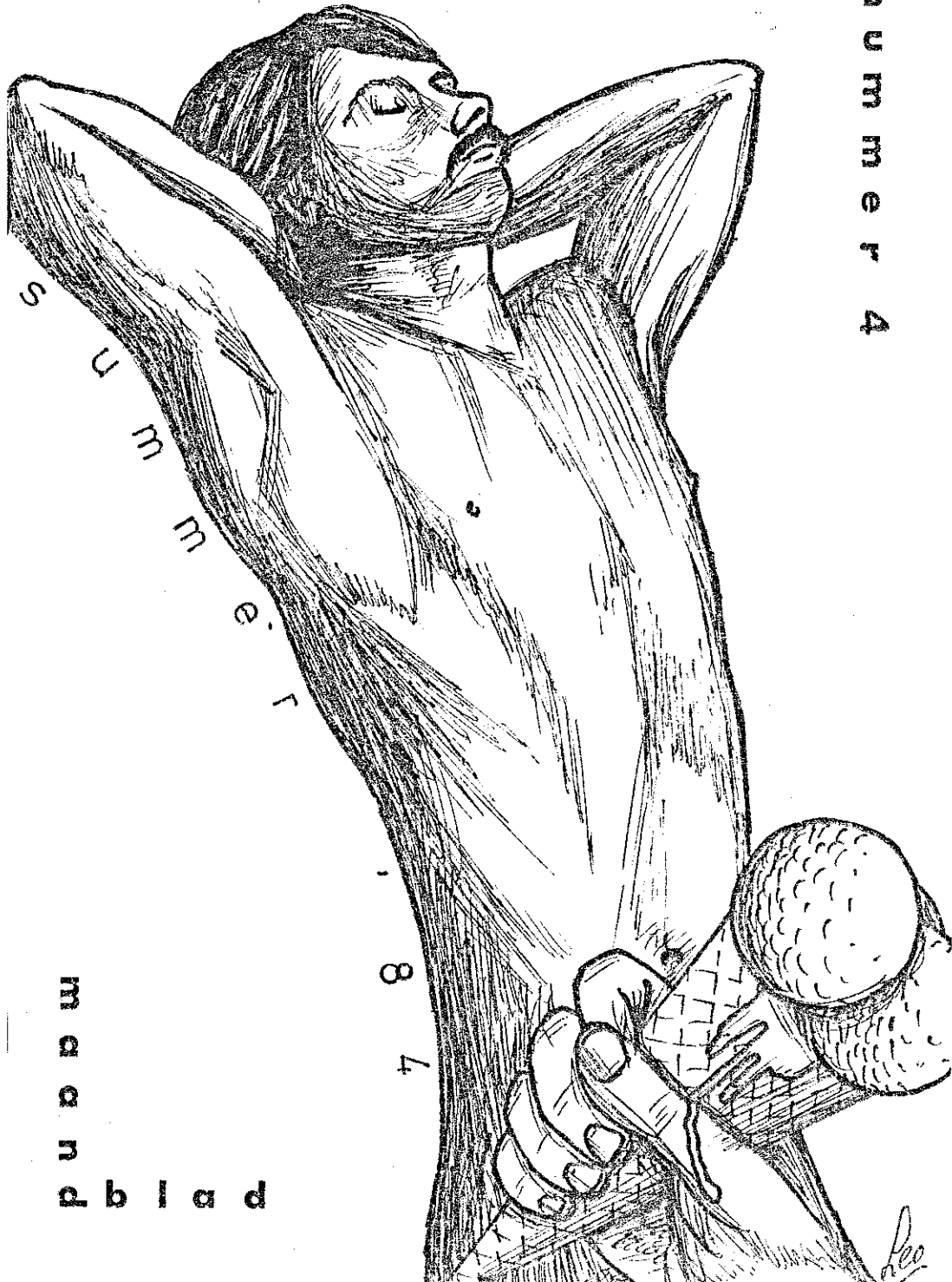


v i j g e b l a d

n u m m e r 4



s u m m e r 1

8 4

m a a n  
p b l a d

leo

Het Vijgeblad  
is een uitgave van  
Sociëteit Apollo

Apollo  
is een vereniging van  
homoseksuele jongens en meiden  
en draagt zorg voor  
opvang,  
bewustwording,  
aktie, en  
amusement

leden van Apollo  
ontvangen Het Vijgeblad  
gratis

niet-leden kunnen een abonnement nemen  
door storting van  
f 25,- op gironr. 3 3 3 5 9 1 9  
t.n.v. Apollo te Rotterdam

kopij  
kan gestuurd worden naar  
Postbus 1490  
3000 BL Rotterdam

je kunt het ook afgeven  
aan één van de redactieleden

dat zijn:  
Hans van den Berg  
Leo Enzlin  
Jos Heeneman  
Remko van Leeuwen  
Peter Verhees

elke vrijdag soos  
van 20.00 tot 02.00 uur  
NIVON-gebouw  
Dirk Smitsstraat 76

K

O

L

O

T

O

Z

# R E D A K T I O N A I R

Van tussen de redaktielakens.

Het heeft even geduurd, maar hier is dan toch eindelijk weer het bekende gezicht van het Vijgeblad. Een gezicht dat waarschijnlijk binnenkort wel zal veranderen, omdat Jos, Peter en Leo uit de redactie verdwijnen, en het lot van dit magazine overlaten in handen van Mirjam, Casper en Remko.

Het is weer een blad geworden vol kontroverse, scheldkanonnades en onverantwoorde literatuur. Geniet er maar van. Voor sommige mensen is het maar goed dat we geen censuur plegen...

Vaarwel,

Peter, Jos en Leo

Tot ziens,

Remko, Casper en Mirjam.



# TOCH KOMEN DE PEDO'S BINNEN APOLLO!!!

Sinds enige tijd ben ik bezig om Apollo wat meer open te maken voor andere seksuele minderheden, dan alleen maar voor flikkers en potten.

Ik heb hiervoor een stukje geschreven voor het Vijgeblad samen met Cock. Hierbij is de nadruk gelegd op de pedofielen. Dit omdat je als pedo toch meer voor jezelf vecht dan voor de travestieten en de transseksuelen. Hierop is slechts één schriftelijke reactie gekomen van André (Koster + Steffens). Omdat is toch wel graag wilde weten hoe de mensen (lees flikkers en potten) op Apollo over pedofilie denken, heb ik een groot aantal mensen hierover aangesproken. Het is eigenlijk zeer ontmoedigend als je de reacties hoort.

Het grootste deel houdt zich bezig met de oude bekende schijntolerantie. Het moet wel kunnen pedofilie, maar praat er alsjeblieft niet over en houdt het zo ver mogelijk van mij vandaan.

Dezelfde angst als vroeger; alle homo's worden gelijk gesteld met de pedo's. Dat is natuurlijk de grootste onzin, stelletje angsthazen!

Als ik met de meesten van jullie flikkers en potten over pedofilie begon te praten, moest ik regelmatig het onderwerp van gesprek weer terug brengen op pedofilie. Jullie probeerden het onderwerp gewoon te mijden.

Het stukje van de beiden Andrés geeft precies weer hoe de meesten van jullie over pedofilie denken. Toen ik Cock het stukje liet lezen is hij nog niet eens tot de helft gekomen, omdat hij niet verder kon lezen.

Hoe is het toch mogelijk dat een minderheidsgroep een andere minderheidsgroep zo veroordeelt. Het doet zeer sterk denken aan de Centrum Partij:

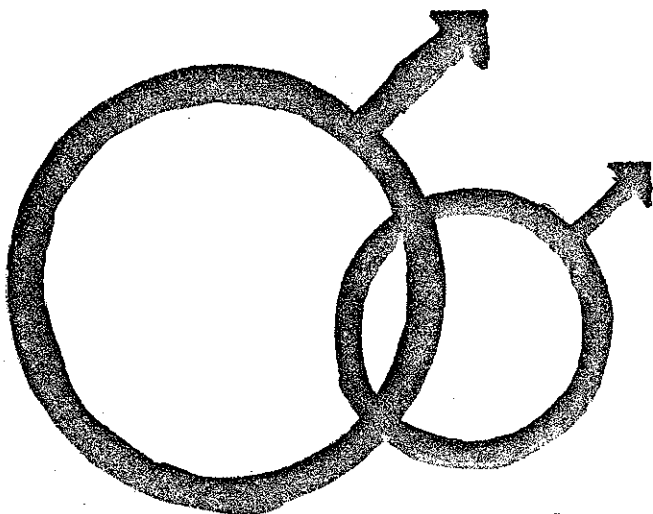
Nederland alleen voor Nederlanders

Apollo alleen voor flikkers en potten

Ik geef de strijd voor de pedo's niet op ondanks het conservatief zoeitje op Apollo. Er zal op Apollo nog een hoop te horen en te zien zijn over

pedofilie. Dat beloof ik jullie.  
Tot slot nog een gedichtje en een klein kusje  
van mij.

's Ochtends  
Hij slaapt nog diep  
negen leutes jong  
Dan ontwaakt hij  
en komt naast me liggen  
in mijn armen  
Dan ben ik gelukkig  
als we samen in bed  
het sprookje van Hans en Grietje lezen



Ron Janssen.

Een reactie op het stuk dat geschreven is door twee bekrompen André's (Steffens en Koster) over Apollo en sexuele minderheden.

Jullie twee vinden dus dat Apollo voor jonge bisexuelen, flikkers en potten moet zijn. En dat dan wel moet worden geaccepteerd, terwijl de andere sexuele minderheden met de nek worden aangekeken.

Jullie zelf willen een keet waar jullie terecht kunnen met jullie homosexualiteit terwijl jullie andere sexuele minderheden teruggooien naar de verborgenis.

Omdat Apollo een nichtenkit voor jonge nichten moet blijven.

Wat voor tolerantie is dit, anderen wegduwen en zelf vooraan staan.

Want vergeet niet André's dat er buiten Apollo een wereld bestaat die meer biedt dan jullie homosexualiteit alleen.

Het lijkt me juist interessant om Apollo te gebruiken voor sexuele minderheden.

Omdat er verschillende mensen met verschillende gevoelens en verschillende meningen juist gespreksstof zorgen. Want als flikkers onder elkaar heb je dat toch al weinig.

Want het gaat toch maar altijd over de ideale flikker, geneuk en gegeil. Of over roddels van die zijn uit elkaar, die is gek op die of van dat soort walgelijke gesprekken.

Want met andere sexuele minderheden kan je lullen over elkaars gevoel, mening en denkbeelden. Ik denk, dat je dan een betere tolerantie krijgt door met elkaar te praten en daardoor relaxed elkaars wereld te verkennen. Dan de schijntolerantie van jullie kant door te zeggen van "er dient te worden gestreefd naar een grotere tolerantie". Om te zeggen van dat knappen ze zelf maar op. Jullie delen de homoseksuele wereld in vakjes door te zeggen van potten bij potten, flikkers bij flikkers, bisexuelen bij bi-

sexuelen, travestieten bij travestieten, transsexuelen bij transsexuelen, pedofielen bij pedofielen en S.M. bij S.M. Dan krijgen we weer die verdorde groeperingen die ik persoonlijk bestrijdt.

Want o ze zijn zo vrij als het om flikkers en potten gaat. Maar, o ze zijn zo bekrompen als het over S.M., bisexuelen, transsexuelen, travestieten en pedofielen gaat.

Wij horen toch allemaal in dezelfde wereld bij elkaar. Dus waarom niet samen knokken voor een betere tolerantie voor elkaar.

Als Apollo voor de seksuele minderheid wordt gebruikt lijkt het me voor Apollo een aantal voordelen op te leveren. Namelijk:

Meer bezoekers, meer baromet, gezelligheid, meer mogelijkheden voor Apollo.

Daar streven jullie toch zo naar, nou waarom het niet op deze manier te proberen. Nodig alle seksuele minderheidsgroeperingen uit in Apollo dat er nog niet komen en kijk dan hoe het gaat met de seksuele minderheden in Apollo. En oordeel dan pas met de leus "Jong?, Homo?, Apollo!"

Mijn leus is: Jong en een seksuele minderheid?

Kom naar Apollo.

Voor de verborgenis je wegwijnt.

Cor IJsseling



Sinds half juni is er nieuwe manier om je te laten voorlichten over seksueel overdraagbare ziekten bij homo 's

Via telefoon nr **146800** word je op een zakelijke manier en zonder gemoraliseer geïnformeerd over geslacht-ziekten die je als homo kunt oplopen. Bij wisselende contacten is de kans nu eenmaal groter besmet te worden dan wanneer je een vaste (seks) partner hebt

Hoe je de verschillende ziektes kunt herkennen en wat je er aan kunt late n doen, hoor je op dit nieuwe telefoonbandje, dat geproduceerd werd door de afdeling Gezondheidsvoorlichting en -opvoeding van de GG en GD in samenwerking met de afdeling Infectieziekten en Hygiëne van de GG en GD, en de afdeling Dermatologie van het Dijkzicht ziekenhuis en het COC Rotterdam.

Tevens geeft het bandje informatie over de behandelings adressen, en wordt een telefoonnummer genoemd, waar je, waar je, wanneer je bijv. niet direct met je vragen bij een arts terecht kunt, alle verdere inlichtingen over geslachtszieken bij homo's kunt krijgen

Om te zorgen dat vrijen gewoon lekker blijft, zou je de volgende vuistregel kunnen hanteren :

Laat je, bij wisselende contacten, tenminste één maal per drie maanden controlere n, en ga bij het vermoeden van een geslachtsziekte meteen even naar de dokter. Zo hou je het fijn voor jou en voor anderen.

**Homo's die meer  
willen weten over  
geslachtsziekten:  
010-146800**



# SEGMENTEN

De feesten die op het buiten van Sir Busleigh gegeven werden hadden een streekverbreide befaamdheid.

De ene keer waren er akrobaten, een andere keer een voorstelling met roofdieren en niemand van de aanwezigen zal het vuurwerk van vorig jaar vergeten waar het familie-wapen van de Busleigh's, met blauwe en groene vonken, tot leven scheen te komen.

Een uitnodiging voor de Busleigh-party gaf status en de ontvanger zorgde er dan ook voor piekfijn verzorgd opwachting te maken. Sir Busleigh eiste van de mannelijke deelnemers dat zij in een colbert van engelse tweed zouden verschijnen, gesneden naar een model dat van voor de eerste wereldoorlog dateerde. Deze werden op maat gemaakt door de fa. Smith & Son, Taylors. Robert Smith jr. heeft, nadat hij in een plattelandskroeg teveel en misschien wel te koud bier had gedronken, eens gezegd dat er meer Busleigh-colberts zijn verkocht dan dat er mogelijkwerwijs uitnodigingen zijn verzonden.

Op het feest van deze zomer waren twee heren aanwezig die ondanks de uniforme kleding de opmerkzaamheid van de andere gasten trokken. Zij stelden zich voor als Thomas Plant en Malcolm Woodcock en zij waren, naar later bleek, studenten aan de University of Londen alwaar zij medicijnen studeerden. Allereerst vielen zij op door hun leeftijd die door een meerderheid van het publiek rond de zesentwintig jaar werd geschat hetgeen zo'n twintig jaar jonger was dan de gemiddelde leeftijd van de aanwezigen. Daarbij was hun haar gekapt naar de laatste londense mode die nauwelijks conventioneel genoemd mocht worden.

Sommige kwade zielen beweerden zelfs dat hun ogen een licht waren aangezet met Kahjal dat, in deze dagen, een onontbeerlijk deel van de dames make-up is.

De heren vermaakten zich duidelijk waarneembaar en bewogen zich door de mensenmassa met de gratie die jonge faunen eigen is.

Thomas Plant zal zijn eerste college nooit meer vergeten. Het toeval had hem naast Malcolm Woodcock laten plaatsnemen. het is een mens gewoon even naar iemand te kijken die zich in zijn directe omgeving plaatst. Rudimentaire territoriumbèveiliging? Malcolm keek even naar Thomas. In die eerste blik, in die eerste zintuigelijke ontmoeting, was al onmiskkenbaar iets aanwezig. Dit werd gekenmerkt door de halve seconde die het visuele kontakt langer maakte. Goed het was niet meer dan iets broos, nauwelijks aanwijsbaar eigenlijk, maar het was er. Beiden voelden het. Natuurlijk kan je zoiets niet omschrijven. Een mens kan met zijn relatief grof gevormde vinger, nu eenmaal geen fijn gebouwd insekt aanraken zonder het geweld aan te doen of zelfs te vermorzelen. Dat maakt de aanwezigheid van het insekt niet minder evident, het is er, in al zijn gecompliceerdheid. Of die eerste blik nu oorzaak of aanleiding was zal niemand kunnen vertellen maar al snel was er op de hele campus geen mensenpaar dat zovaak samen werd gezien als zij. Hun gezamenlijk optreden baarde niet alleen door dit feit opzien. In The Young Men Society wist Thomas het publiek voor zich te winnen met zijn speeches die altijd gelardeerd waren met een flinke portie humor.

Zijn standpunten die duidelijke sympathie voor de arbeidersbeweging verrieden, vond gretig aftrek bij de, over het algemeen conservatief opgevoede jonge mannen.

Malcolm blonk uit in cricket en onder zijn begenadigde leiding wist zijn team een klasse te promoveren.

De training had zijn lichaam begeerlijke vormen gegeven. Zijn gezicht was gezegend met donkerbruine ogen en hoge jukbeenderen. Het geheel had al menig leraar en leerling tot onbedoeld zweten gebracht.

Hun vriendschap werd gekenmerkt door bewondering van lichaam en geest.

Op een dag die in de late nazomer moet zijn geweest verhieven zij hun eerste ogenblik tot de tiende macht.

Hun lichamen gaven het in lust geboren zweet af aan de schone maar dunne lakens, die na het spel al spoedig klam aanvoelden. De wijn van bedenkelijke kwaliteit en de zoete, zwaar geurende lelieën zouden het gesproken woord overbodig hebben gemaakt maar juist in de momenten die geschapen waren voor stilte vertelde Malcolm, met de gedrevenheid van iemand die weinig tijd heeft over de esthetiek. Thomas luisterde zowat ademloos. Als Malcolm vertelde stonden zijn ogen gericht op een punt in eindeloze verten. Soms leek het of hij niet tegen Thomas praatte maar of hij zijn gedachten wilde materialiseren en de veroorzaakte luchttrillingen de gang van de eeuwigheid zond om zo, als alle stof tot alle stof verworpen was, opgevangen te laten worden door het web der transparante, universele schoonheid die van tijd noch mens afhankelijk is.

Malcolm trachtte de schoonheid te zien in alles om hem heen en de omgeving moest zijn schoonheid zien en aanvaarden.

Niet als iets dat afhankelijk was van kunstzinnig gevoel maar als absolute basis. Zijn gezicht was het kristal dat zich gevormd had na verdamping van de nektar der schoonheid. Thomas hield oprecht van Malcolm en niets kon dus aanmatigend zijn. Woordloos begrip begeleidde hun weg naar de slaap der wezenlijken.

Malcolm was in gesprek met de oude Dame Olberry. Alleen Thomas zag dat hij zich ergerde aan het vuurrood geverfde haar en de te zwarte wenkbrauwen. Plotseling werd hun aandacht afgeleid door een, in livrei gestoken, lakei die middels een koperen spreekhoorn de volgende atraktie aankondigde.

Een in mysterieuze gewaden gehulde man zou een degen tot op het vat naar binnen schuiven. Dat was Malcolm te veel.

Met een frequentie die men niet van hem gewoon was, bezocht hij de notenhouten tafel waarop de glazen met champagne geplaatst waren en wist op die manier in redelijk korte tijd erg dronken te worden.

Thomas, die zich wel geamuseerd vond door deze oosterse verschijning, vormde een deel van het publiek. Zijn reactie was echter niet parallel met de rest van de toeschouwers. Daar waar zelfs de mannen met veel verbaal gerucht kenbaarheid gaven aan hun verbazing en schrik, lachte Thomas. Eerst zacht, daarna hard en vol overgave.

Opeens was daar de schreeuw uit een hoek van de zaal die waarneming van het podium onmogelijk maakte. De schreeuw, zo voelde een ieder, kon niet veroorzaakt worden door de verrichtingen van de, nu ook

verbaasd kijkende fakir. Het was een schreeuw die uiting gaf aan afschuw.

Thomas voelde dat er iets mis was met Malcolm. Iets verschrikkelijks. Toen hij aankwam bij de plek die gemarkeerd was door toeschouwers, zag hij Malcolm, met zijn gezicht naar de grond gekeerd, liggen.

Langzaam legde hij Malcolm op zijn rug en zag dat zijn gezicht van boven zijn rechter wenkbrauw tot de linkeronderkant van zijn neus was opengescheurd.

Je hoefde geen bijna arts te zijn om te zien dat deze wond een verschrikkelijke verminking ten gevolge zou hebben.

Malcolm sliep gewoon de dronkenmansslaap, onbewust van de straf die de geest van de causaliteit hem had opgelegd.

Thomas begon koortsachtig te denken.

De eerste ogenblikken verbleef hij nog in het kader der redelijkheid, maar slechts een fractie van een kus daarna vielen de wanden, van het voor de geest bevatbare, weg en bleef alleen nog het gevoel van liefde dat niet te vangen is, in wat voor kader dan ook. De segmenten van de dingen die hij nu waarnam, de geur van bloed, de druk van het krachteloze lichaam in zijn armen, en de scherpe herinneringen aan de verrijkende conversaties, vormden een speerpunt, die zich met ziedende vaart in zijn geest drong. "Hij mag zo niet wakker worden". Die woorden echoede in zijn hoofd en lieten geen andere gedachten meer toe.

Thomas zette zijn beide duimen op het strottehoofd van Malcolm. "Ze zullen niet begrijpen hoeveel ik van hem houd". "Ze zullen niets begrijpen". Langzaam voerde hij de druk zijner duimen op.

Peter Verhees.

WAT??

Jazeker, net als vorig jaar organiseert Apollo een weekend!

WIE??

Iedereen beneden de 26 jaar is welkom.

(Uiteraard wordt iemand van 25½ niet afgewezen.)

WAAROM??

De bedoeling van het weekend is:

1. Ontmoeten en beter leren kennen van elkaar. (Vaak biedt een sos-avond niet voldoende mogelijkheid hiervoor.)
2. Praten over en bezig zijn met alles wat je bezig houdt rondom homosexualiteit.
  - a) Ervoor uitkomen.
  - b) De omgang met ouders/vrienden/bekenden/collega's.
  - c) Aktief zijn binnen Apollo en naar buiten toe.
  - d) Relaties.
  - e) Situaties op je werk, op school.
  - f) ...

HOE??

Door middel van praten, maar vooral ook door aktief bezigzijn.

Waar?? Wanneer??

Het weekend wordt gehouden in het clubhuis "Arend en Zeemeeuw" op 28, 29 en 30 september a.s. We beginnen vrijdagavond en eindigen zondag vroeg in de avond.

HOEVEEL??

De kosten bedragen ± f25,- (incl. eten en slapen) Voor wie deze kosten een bezwaar zijn is een regeling mogelijk.

Betaling vooraf per giro op rekeningnr. 3335919 tnv. Apollo Rotterdam ovv. Weekend

HOE MELD IK ME AAN??

Aanmeldingen bij Ron Janssen (tel. 010-126347),  
of schriftelijk met onderstaande bon via de  
postbus van Apollo:

Apollo  
postbus 1490  
3000 BL Rotterdam

TOT ZIENS OP HET APOLLOWEEKEND!!!

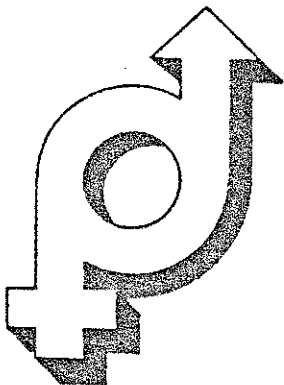
Hierbij geef ik mij op als deelnemer van  
het Apolloweekend van 28 tot 30 september a.s.

NAAM:

ADRES:

TELEFOON:

GEBOORTEDATUM:



De werkgroep pedofilie van de  
NVSH attendeert op het volgende:

Onder het motto "Het kind in de  
kunst" organiseert de werkgroep  
pedofilie een tentoonstelling van  
schilderijen en pentekeningen van  
Wim Kwak, destijds lid van het  
Kunstenaarscollectief te Hoogeveen.

Deze tentoonstelling zal worden gehouden op don-  
dervdag 6 september a.s. in het Soosgebouw van de  
NVSH aan het Koningin Emmaplein 1 te Rotterdam

## OP NIEUW GEBOREN WORDEN

Het was vrijdagavond. Hij stond in de kleine zaal op de eerste verdieping van het Nivon-gebouw te praten met een vriend. Hij was een van de vele bezoekers van een soos-avond van Apollo. Hij onderbrak het gesprek met: "Ik moet even naar het toilet" en met een scheve glimlach liep hij de gang op. Naar het toilet toe. Gedachtenloos: deur open doen, naar binnen stappen, deur sluiten, op slot doen, riem losmaken, broek laten zakken, hemd en trui omhooghijsen, gaan zitten en rondkijken. Zien: die witte tegeltjes, dat hout, de smalle en hoge ruimte, die kleuren, dat kettinkje aan de storthak, die geuren, de ouderdom van de ruimte. Toen hem langzamerhand opviel hoe het toilet waarin hij zat er eigenlijk uitzag, gebeurde het. Er ging iets mis met tijd en ruimte.

Mist kwam opzetten en trok weer weg.

Plaats: Kromhoutkazerne te Utrecht.

Tijd: vier jaar terug.

Beelden.

In de kleur pijn: Daar zit ik naast die lieve, blonde, slanke jongen uit de Achterhoek. Door iedereen wordt hij uitgelachen om zijn naïviteit, voor mij is hij daardoor juist een weldaad. Maar geen bescherming. Nu vraagt hij aan mij wat hij op die briefkaart moet schrijven. Vraag dat toch niet aan mij, mooie jongen. Martel mij niet zo! Waarom denk je dat ik in het bed naast je slaap, dat ik zoveel tijd met je doorbreng, dat ik zo vaak naar je kijk? Spaar me alsjeblieft en vraag me niet wat je op die kaart aan je meisje zou kunnen schrijven. Alsjeblieft. Niet.

In de kleur pijn: Rusteloze, slapeloze nachten in dat bed op die slaapzaal. Telkens wentel ik rond in mijn eenzaamheid, zodat mijn lakens, dekens en gedachten één warboel worden. Ik ben een en al oor. Luister naar de geheimezinnige geluiden in de nacht. Wat betekenen ze? Mijn ogen doen pijn omdat ik door de duisternis probeer te zien wat de andere jongens onder hun lakens doen. Mijn fantasie verjaagt mijn slaap. De nacht en de duisternis geven geen antwoord. Ontgoocheld tap ik zelf mijn spanningen af. Telkens en telkens weer.

In de ~~leus~~ pijn: Elke week ga ik met dat groepje jongens mee naar de bioskoop.



in de Revu's pijn: Elke week ga ik met dat groepje jongens mee de Revu's op.  
Niet omdat zij zulke interessante films kiezen, maar omdat ik ergens bij wil horen. Hun keuze is beperkt. Die van mij ook, maar daar weten ze niets van af. Voor het eerst zie ik zoveel seksfilms. Verdwaaзд kijk ik naar de ontelbare kutten, borsten, neupartijen, mannen-met-vrouwen. Ontelbaar zijn ook de keren dat ik ademloos en tevergeefs op een zichtbare piemel wacht. Van al die heteroseksfilms zie ik eigenlijk maar de helft, van de twee partners zie ik er maar een. Gelukkig valt dat niet op in het donker van de bioscoopzaal of in de gesprekken na afloop. Groep: Wat een vrouw, he? Ik: Ja, het was een geile film. Ik loop tussen de jongens van dat groepje. Ik hoor erbij. In mijn gedachten zie ik mannenlichamen iets doen met een grote witte vlek, een grote leegte. En wat doe ik met de blinde vlek in mijn gevoel?

Mist kwam opzetten en trok weer weg.

Plaats: Generaal-Majoor Kootkazerne te Garderen.

Tijd: drie jaar terug.

Beelden.

In de kleur pijn: Tijdens wachtlopen krijg ik alsmaar een stijve pik en dat komt niet door de stapel Nieuwe Revu's in het wachtlokaal. De militaire kleding, die ik volgens mijn vredelievende principes moet haten, windt mij mateloos op.

De stof, de wijde broek, het onderhemd, de riem en de laarzen zorgen ervoor dat ik mij meerdere malen moet terugtrekken op het toilet. Ik wordt opgezogen in een draaikolk van geilheid. De spanning stijgt alsmaar. Waar blijft het breekpunt? Mijn aanwezigheid hier wordt steeds ijler omdat ik geen enkele van de honderden jongens om mij heen op deze legerplaats durf aan te raken. Geen enkele. Geen enkele.

In de kleur pijn: Ik rij elk weekeind in zijn auto mee terug naar mijn geboorteplaats. Ik praat graag en veel met hem. Over politiek zijn we het oneens, over muziek zijn we het eens; discussieren vinden we zalig. We hebben goed gezelschap aan elkaar. Wat heb jij een ervaring en wat ben ik groen! Jij zegt bezig te zijn je jeugd af te sluiten, ik zeg bezig te zijn opnieuw geboren te worden. Je vertrouwt me en vertelt me alles over je relatie met jouw vriendin. Ik proef voor het eerst wat bitterheid is. Jij bent niet mooi, maar toch merk ik na jouw bruiloftsreceptie dat ik verliefd ben op jou. Ik schrik me gek. Ik kan en wil je niet meer zien. Ik ren weg. Vlucht.

— In de kleur pijn: Vier jongens op een kamer. Mijn geliefde metgezel is weg, maar ik krijg geen rust. Zijn plaatsvervanger slaapt in het bed naast mij. Ik raak vertederd. De ronde vormen van zijn kleine lichaam, zijn mooie zwarte haar en snor, zijn warme uitstraling. Ik krijg het benauwd omdat mijn fantasie mij wurgt. In mijn binnenste kolk, raast en schreeuwt het. Van buiten ben ik echter een saale, stille gozer, een boekenwurm, eentje die z'n bek nooit open doet. Ik mag me niet laten leiden door mijn gevoel. Ik slaag er in zó gewoon en normaal te zijn, dat niemand mij meer ziet staan. Hij gaat stappen en zuipen met andere jongens. Daar zit ik dan; alleen in een kamer voor vier jongens. Ik zit gewoon te zijn. Maar er is niemand die het kan zien. De leegte in mij is rijkelijik opgevuld. De leegte om mij neemt toe. De hel binnen in mij laait op. Mist kwam opzetten en mist trok weer weg.

Hij merkte dat het al lange tijd stil was in zijn geest en dat hij--klaar met peepen, kont afgeveegd, broek omhoog, hemd en trui erin, riem vast--naar zijn drollen in de toiletpot stond te staren. "Ik zal nog heel vaak moeten poepen", dacht hij terwijl hij nadrukkelijk doortrok en zijn drollen zag wegspoelen. Verdwijnen. Weg.

Toen hij het toilet uitkwam zag hij een kennis in de gang. "Hallo, dat is een tijd geleden, dat ik jou gezien heb!", riep hij. Hij liep met de kennis mee naar de kleine zaal op de eerste verdieping van het Nivon-gebouw. Want hij was een van de vele bezoekers van een soos-avond van Apollo. En het was vrijdag avond.

Cor Blom  
16.11.83  
18. 2.84

"Ach en wee", klaagt de homowereld,  
Wat is het toch verschrikkelijk om volgens de  
normen van de heterowereld te leven.

"Ach en wee", klaagt de homowereld,  
De heterowereld kent geen gevoel voor onze eigen-  
waarde.

"Ach en wee", klaagt wederom de homowereld,  
We worden vertrapt door de heterowereld omdat we  
andere ideeën over het leven in een maatschappij.

"Ach en wee", klaagt de homowereld,  
Wat is het moeilijk te leven in zo'n heterowe-  
reld.

De homowereld beschuldigt de heterowereld van  
onverdraagzaamheid, macht, normen, onredelijk-  
heid en de dwang om georganiseerd te leven.

"Ach en wee", klaagt ondergetekende,  
Wat is het toch verschrikkelijk om volgens de  
normen van de homowereld te leven.

"Ach en wee", klaagt ondergetekende,  
De homowereld kent geen gevoel voor mijn eigen-  
waarde.

"Ach en wee", klaagt ondergetekende wederom,  
Ik wordt vertrapt door de homowereld omdat ik  
andere ideeën heb over het leven in een maat-  
schappij.

"Ach en wee", klaagt ondergetekende,  
Wat is het moeilijk te leven in zo'n homowereld.  
Ik beschuldig de homowereld van onverdraagzaam-  
heid, macht, normen, onredelijkheid en de dwang  
om georganiseerd te leven.

André Broekhuizen-Kruger

Wie zijn eigen gevoelens vermoordt is te  
beklagen.

Wie gevoelens van anderen vermoordt is te  
verachten

Wie geen gevoelens vermoordt wordt gewoon een  
jan lul genoemd.

André Broekhuizen-Kruger

# AMNESTY INTERNATIONAL

Vanuit Eindhoven bereikte ons een brief van de "roze driehoek" die ons wil wijzen op de discussie die eigenlijk zou moeten ontbranden binnen de (overigens zeer gewaardeerde) organisatie Amnesty International. Amnesty kan volgens de huidige statuten weliswaar opkomen voor woordvoerders van organisaties die pleiten voor meer rechten voor homo's, maar iemand die vrijend wordt gearresteerd kan niet worden geadopteerd. Sexuele geaardheid valt namelijk niet binnen het mandaat waaraan Amnesty verbonden is, terwijl iemand die voor politieke rechten voor homo's strijdt als politiek gevangene kan worden gezien.

Op internationale jaarvergaderingen wordt regelmatig maar tot nu toe tevergeefs geprobeerd om sexuele geaardheid in het mandaat op te nemen.

De roze driehoek vindt deze situatie niet bevredigend, omdat ze aan de basis van het mandaat twijfelen. Die basis is de verklaring van de rechten van de mens, van de VN. Die rechten zijn gericht op de heterosexuele mens, getuige artikel 16 (het gezin boven alles) en artikel 29, waarin de situatie dat homosexualiteit als immoreel in de wet genoemd wordt niet wordt afgekeurd, maar stilzwijgend wordt geaccepteerd. (Dit valt tussen de regels van art. 29 door te lezen, zo blijkt uit de brief van de roze driehoek.)

ook apolloleden worden opgeroepen om iets aan deze situatie te doen. De volgende tips worden gegeven - als flikkers en potten individueel of als groepering de Rotterdamse Amnesty groep te benaderen en hen vragen om een verklaring voor deze slechte situatie. We kunnen de leden aanmoedigen om de discussie op dit punt aan te wakkeren.

-financiële steun voor deze actie: giro 3978111 t.n.v. roze driehoek Eindhoven o.v.v. "AI-actie."

Coen Honig.

Vlaggetjesdag

Halte Buitentuinen uitstappen  
zegt de bestuurder  
en naar links.

Ik ga  
rechts.

Jij bent ziek,  
ik ben ziek

van jou.

Ik vecht

met jou

tegen mijzelf.

Helaas

ik win.

Verliezen

was makkelijker, beter geweest.

Foto

Telkens als ik deze foto zie  
hou ik een beetje meer van je.  
Wist ik maar of jij van mij hield,  
dan was het makkelijker voor me  
om te zeggen: "Ik ook, ik hou ook van jou".

Casper

Subcultuur

flitsende lichten  
duistere muziek  
je ogen vragen  
dans je mee  
je bedoelt  
vrijen  
en ik zeg geen nee

Hier is de gossip van de maand weer en Mijam begint weer,

Jan Heerema-s poging een jong blaadje uit te leggen dat hij geen jonge jongens - verslinder is, is mislukt. Hij kon deze groene versnapering toch weer niet weerstaan.

We hebben een nieuwe gebroken-glasopruimer. Frank schijnt immuun voor dit spul te zijn. Als fakir wandelt hij tegenwoordig als hobby door glasbakken, we wachten op een optreden.

Andre's, hebben jullie de nieuwe Emanuelle in 3D al gezien? We wachten op jullie recensie van dit filmspektakel.

Speciaal voor de wilde heren onder ons. Mykonos is nog steeds een bezoekje waard. Prijs van een vliegticket Athene f 520,- retour.

Tijd om alles over te doen naar die dweil.

Dank je, schat,

Ad en Leo kunnen nog steeds niet door de beugel.

Probeer nooit die twee gedag te zeggen, want het enigste wat je krijgt is een diepelijk gegrom omtrent het feit dat de heren elkaars tepels staan af te knauwen!

Sinds Paul een hulk-uiterlijk heeft baart hij zich ernstig zorgen en terecht!

Als je probeert een nicht te overtreffen moet je niet een figuur aankweken als of je zware kankergezwellen

Mirjam is vanaf morgen te zien in het stedelijk museum.

Ze is in Griekenland afgetuigd door een S.M. fanaat, naar haar groot genoegen en toont dat gezien haar wonden aan iedereen die dat zien wil.

Geloof vooral niet dat verhaal over die brommer!

Deze rubriek kenmerkt zich door valsheid al snapt niet iedereen dat.

Tegenstanders van mannen die make-up dragen zullen alleen maar hun vooroordeel bevestigd zien.

Jammer voor hun!

Ook al ga ik uit de redactie, ik zal me blijven verzetten tegen de eenheidsworst die ook al in Apollo aanwezig is.

Dag krenge, normale mannen zijn gemener!  
Groetjes van Mirjam en Jos.





Ouders spelen in het leven van de meeste jongeren een belangrijke rol: de jongere woont vaak nog bij zijn ouders in huis, is nog financieel van hun afhankelijk en vindt het over het algemeen belangrijk hoe de ouders zijn of haar gedrag beoordelen. Om die reden is het voorstel geopperd om op Apollo een ouderdag (of -avond) te organiseren. Hierbij kan gedacht worden aan het vertellen over de activiteiten van Apollo, het uitnodigen van een spreker, mogelijkheid bieden tot het uitwisselen van ervaringen, het laten meemaken van een soos-avond, etc. De ouderdag zou bij voorkeur moeten plaatsvinden na het weekend van Apollo op 28, 29 en 30 september a.s. Heb je zelf suggesties voor de opzet van zo'n dag, of beter nog, heb je zin om mee te werken aan de organisatie hiervan (ook ouders die hiertoe bereid zijn, zijn van harte welkom!), schiet me dan eens aan, of neem schriftelijk of telefonisch contact met me op. Bij voorbaat dank!

André Steffens

Oude Delft 22

2611 CC Delft tel. 015-122996

# R E N D E Z - V O U S I N D E B R A N D I N G

coen honig

aflevering 4

Inleiding: weet je het nog? dramatische wendingen, heilige romantische uitbarstingen en drankmisbruik kondigden zich aan in deel 3 van dit uiterst spannende verhaal. Koën wordt tijdens zijn rustige weekendje in het badhotel in Pockanje opgebeld door Heleen die wil dat hij naar huis komt. Het lijkt of ze hem zijn plezier misgunt. Koën gaat er niet op in, en dat maakt de situatie er niet eenvoudiger op.

(Overigens sta ik op het punt om het laatste deel van mijn feuilleton te herschrijven om het wat minder voorstelbaar te maken. Hou dus de volgende editie van het vijgeblad in de gaten!!!!)

prie borrels later gingen we naar beneden. Gij het eten dronk ik ook veel te veel. Het eten was wel lekker maar de wijn smaakte me nog beter.

's avonds was er een flitsende disco in het hotel. De meisjes brachten van te voren enige tijd in hun kamers door om zich te voorzien van luchtjes, kleurtjes en kleertjes, zelf trok ik wat lichte kleren aan. Met wie opende ik de dansvloer. Er waren ook andere gasten die mee gingen doen. Ik danste zelfs met Paula, hetgeen erop duidde dat ik flink dronken was. Overigens hield zij er halverwege het nummer mee op, omdat ze het gevoel had dat haar kapsel niet in vorm bleef. Om 'n uur of elf scheen ik straalbezopen te zijn, althans, dat vertelde Michiel me later. Hij vroeg me of ik niet eens zou ophouden, maar dat heb ik niet gemerkt. Ik was doodziek toen we in onze kamer waren. Michiel hielp me naar de w.c. waar ik de vinger in mijn keel stak. Dat luchtte flink op. Michiel haalde een potje Moccona uit zijn tas en maakte hele sterke koffie voor me, die smerig smaakte omdat het kraanwater niet echt warm was. Dus kreeg ik bijna weer braakneigingen, maar toen ik het ophad, zag de wereld er al weer wat helderder uit, al voel<sup>de</sup>

ik me hondsberoerd. zwetend lag ik in bed. Michiel kleedde zich uit, ging met z'n rug naar me toe liggen en zei "kleed je uit, dan kan ik pitten." Ik trok moeizaam mijn goed uit, en kroop weer in bed. "gedankt voor de koffie." zei ik. Hij draaide zich om en glimlachte. Ik lag in het donker op mijn rug, en dacht na over wat er gebeurd was. Over hoe ik de hele avond met allemaal meiden had lopen swingen, en mijn uiterste best had gedaan om Michiel te ontlopen. Over hoe ik met Heleen afgerekend had, en me nu verder dan ooit van haar af voelde staan. Ik ging zitten en deed het licht aan. "verdomme" zei Michiel. "Ik ben verliefd op je." zei ik. "Doe niet zo stom en ga slapen lul." zei Michiel, en hij zag er verrukkelijk uit. Hij deed het licht uit en draaide zich weer om. Ik constateerde met genoegen dat hij geen oog dicht deed en lag te woelen. Terwijl ik zelf het gevoel had over de Noordzee te dobberen in een rubberbootje in plaats van in bed, terwijl ik zachtjes wegdommelde dacht ik bij mezelf dat het toch wel een schok was geweest voor hem.

De volgende morgen keek hij me aan toen ik wakker werd. "goeie god, wat was jij dronken." zei hij. "Je kletste allemaal onzin." "O ja?" vroeg ik. "Wat zei ik dan?" "Dat je verliefd op me was." zei hij, en lachte hartelijk. "Ik ben verliefd op je." zei ik. Hij hield abrupt op met lachen. En waar de trouwe lezer zal zo lang op wachtte, gebeurde eindelijk. Het begon met een beetje zenuwachtig aan mijn borsthaartjes frunniken. Hij kroop bij me in bed, en ik had de gelegenheid om zijn hele lichaam te verkennen. Hij was iets kleiner dan ik, maar heel stevig. Hij had een hele eigen lust die ik aandachtig inademde terwijl hij bovenop me kwam liggen, me diep in de ogen keek, en zijn mond op de mijne zette.....

Het kostte ons wel moeite om de rest van de dag niets aan de anderen te laten merken. We deden heel kalm tegen elkaar en we keken elkaar tijdens het eten niet teveel aan, zodat we alsmaar zaten te hopen dat het eten snel afgelopen zou zijn. 's middags, toen de anderen met de auto in de omgeving gingen touren, bleven wij samen achter, om een strandwandeling te maken, want daar hadden we meer tijd in. Niemand zocht er iets achter. Het weer was een stuk minder mooi dan de vorige dag. Ik had geen echt warme kleren bij me, dus Michiel leende me een warme dikke trui, ik vond het te gek om in zijn kleren te lopen. We gaven elkaar een arm, wat heel ongemakkelijk liep maar dat kon ons geen bal schelen. Na een tijdje heel idioot en verliefd te hebben gedaan, werden we wat serieuzer, er stonden mij tenslotte nogal wat problemen te wachten.

"Eén ding is duidelijk" zei hij. "Mocht je onbeschrijflijke ruzie krijgen, dan kan je altijd bij mij terecht. Daar hoef je je geen zorgen over te maken. Maar wat wil je nou? Met haar breken?" "Dat lijkt me wel de enige oplossing" zei ik. "Je kan mij er toch ook bij nemen? Een bisexuele driehoeksverhouding? Misschien vind ik heleen ook wel heel leuk!" "Lijkt me enig, maar ik denk niet dat heleen daar brood in ziet. Trouwens, ik weet ook niet of ik dat zelf wel wil. Er zat een hoop fout tussen ons tweetjes, zie ik nu in." "Dus je wilt bij haar weg?" Ik werd opeens wat bang omdat er me nu werd gevraagd om beslissingen te nemen die mijn hele leven zouden doorwerken. "Ik wil er eerst met haar over praten." zei ik. "Het is niet eerlijk om dat zonder haar te beslissen." Terwijl we rustig gearmd over het strand liepen spookten allerlei gedachten door mijn hoofd. Mijn hele leven zou anders worden. Wat zou pa zeggen? Waar haal je een huis vandaan, zo gauw? Michiel hield me van al die gecompliceerde gedachten af door me een duinpan in te slaan. Daar bleven we tot het eten, ondanks de wind. De kou voelden we toch niet, nu we samen waren.

volgende maand nieuwe complicaties in

RENDEZ VOUS IN DE BRANDING

Rotterdam centraal. 22.38. Sprinten om mijn trein nog te halen. Snel de roltrap op. haast, haast. Een oude oma op de roltrap. Even kijken of er toevallig niemand is die toevallig net zou kunnen zien hoe ik deze laatste hindernis om mijn trein te halen uitschakel.

Een doffe dreun van onder aan de roltrap bevestigd de succesvolle afloop van mijn niet geheel goed te praten methode om mij zelf een half uur wachten te besparen. Ik kom boven aan de roltrap. 22.39. Gellukkig nog net op tijd. Hoewel, toch vreemd dat er geen trein klaar staat. Oh SHIT. De nieuwe dienstregeling. Alle treinen twee minuten eerder. In de verte zie ik nog de rode lichten van de achterste wagon. Dat betekend dus 28 minuten wachten. Tot overmaat van ramp hoor ik op de roltrap het geluid van naaldhakken. Had die oude oma geen hoge schoentjes aan

De naaldhakken kwamen duidelijk naderbij. Langzaam verscheen boven de treden van de roltrap uit de gestalte van iemand die duidelijk uit was op wraak.

Haar hoofd was paars-rood aangelopen, en het was beslist niet moeilijk te analyseren welke gedachten nu in haar hoofd circuleerden, gezien het tempo waarin haar gezicht zich steeds meer als een op holl geslagen cv ketel ging gedragen.

Het was duidelijk dat ik deze geheel getransformeerde treinreiziger niet zo makkelijk meer zou kunnen elimineren als zonet op de roltrap.

Het was duidelijk dat ik haar niet de baas was. Met een klap sloeg ze mij tegen de grond aan. Ze zette haar voet boven op mijn buik.

Langzaam drongen de scherpe punten van mijn steeds verder door in mijn buik. Waarschijnlijk had ze haar hakjes speciaal voor dit soort gelegenheden bijgeslepen. Ik slaakte een afschuwelijke kreet op het moment dat ze mijn buik doorboorde. Langzaam begon ze haar voetspieren tot het maken van een draaiende beweging aan te zetten. Met een grote mate van behendigheid werkte mijn dikke darm los van al zijn aanhechtingspunten in mijn lichaam, en met een snelle torsiebeweging wipte ze hem mijn buik uit. ze belafde er duidelijk plezier aan. Ik twijfel er dan

ook geen moment aan dat ze door was gegaan met mijn blinde darm als ook zij niet zo zijn verrast door de nieuwe dienstregeling. Terwijl zij namelijk keek hoe mijn dikke darm op spoor zes terecht kwam, zag ze ineens haar trein gereed staan op spoor zeven. In haar sprint naar de rol trap nam ze met een behendige beweging nog net even mijn blaas mee.

Ik voelde mij enigzinds leeg van binnen toen ik even later door de hal van het Centraal station liep, verstoken van een aantal toch redelijk esencieele lichaamsdelen. Niemand die overigens ook maar een klein beetje belangstelling toonde voor mijn afschuwelijke verwondingen. Iedereen was, zo plotseling verrast door de nieuwe dienstregeling, veel te druk bezig met het bestuderen van de vertrekstaten en het heen en weer rennen tussen de verschillende perons, en derhalve bleef het dikke spoor van bloed wat mijn gang door het station makeerde geheel onopgemerkt. Op eigen kracht strompelde ik naar de EHBO post .

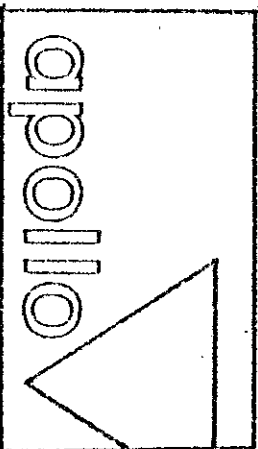
Dat laatste is echter iets dat lang niet mee wanneer je rondloopt met verwondingen als ik op dat moment had. In elk geval kon ik de EHBO post niet vinden. Ik voelde dat ik op deze manier niet lang meer te leven zou hebben. Op dat moment hoorde ik een stem achter mij :  
" wat kijk jij bang, joh ! "  
Ik kon m'n gedachten niet meer goed op een rijtje zetten. Het zal wel een aardige conducteur zijn, dacht ik.  
" wat zie jij er vreselijk uit joh ! Er zit allemaal bloed op je jas. Hejasses, bah. Ga maar even met mij mee, dan zal ik je wel verzorgen. "  
Op het laatste nippertje. Mijn redding.  
Ik stapte in die meneer z'n auto. Natuurlijk, als ik logisch had nagedacht had ik mijzelf ook wel gerealiseerd dat er doorgaands geen auto's rijden in de hal van het centraal station. Waarschijnlijk moet op het moment dat ik werd aangesproken door die meneer ergens a achtst het station gelopen hebben, athands, dat meen ik af te mogen lijden uit de situatie waar ik even later in belande.

het bestuur dat op 17 februari j.l. begon, Apollo onder zijn hoede te nemen is inmiddels wat uitgedund. Jos en Hans zijn opgestapt, wat betekent dat er voor de overgeblevenen wat meer werk is. Het is natuurlijk altijd prettig als bezoekers even mee helpen. De diverse werkgroepen, met name het Vij-geblad, en de introgroep kunnen wel wat versterking gebruiken, en eventueel is er nog plaats in het bestuur, mocht je daar interesse in hebben. Mocht het voorkomen dat de boel op een soosavond niet helemaal in orde is, dan vragen we om begrip, de situatie is niet eenvoudig, om Apollo een levende vereniging te houden.

Suggesties zijn natuurlijk altijd welkom, wijzelf doen verwoedde pogingen om een andere soosruimte te vinden, maar dat is niet eenvoudig. Verder is het programma voor 1984 grotendeels vastgesteld. Door de inspanningen van Frank en Mirjam wordt de rest van 1984 heel flitsend. Diverse films, hoogwaardige optredens, en swingende muziek.

veel mensen zien Apollo op het moment niet zo zitten. Maar om nieuw leven in de tent te krijgen hebben we jullie wel nodig. Het kan onwijs gezellig zijn op een soosavond met 10 bezoekers maar je bent dan niet erg functioneel bezig. Ieder, kom op voor Apollo, dan maken we er weer wat van. Het bestuur heeft een aantal frisse ideeën, dus er moet een goed 1984 van te maken zijn voor ons. In juli en Augustus is het qua programma vrij rustig op Apollo, omdat dan veel mensen met vakantie zijn. Er worden een paar disco's georganiseerd, en in september barsten de activiteiten los. Tot ziens in Apollo.

Goen.



DRUKWERK

PORT BETAALD  
rotterdam

A  
LD POSTBUS 1490 3000 BL ROTTERDAM

504 184